

רוצה להיות חבר בה

הוא גנב אלף לירות. כשנחשפה הגניבה פוטר.

שריפות במחסנים

עוד לפניכן, כשעדיין עבד פה ושם, חלם על הגשת תביעת פיצויים נגד הסוכנות היהודית, על הנזק שנגרם לו בעת שהותו במוסד עליית-הנוער.

הוא מצא, באקראי, בעת טיול בר"ח חוב, עורך-דין תל-אביבי, שאף שמו דוויק. עורך-הדין הסכים לייצגו בתביעה. משה דוויק ליקט אינספור פריטים ומיטמכים, כשהוא מאיץ כל העת בעורך-הדין להגיש את התביעה.

כאשר החל בירור התביעה, שהוגשה ללא נקיבת סכום-פיצויים מסויים, שאל השופט המחוזי, שאול לבנברג, מהו הסכום הנדרש מהסוכנות. עורך-הדין לא הספיק לדבר. דוויק התובע הכריז: 120 אלף לירות. אני מוכן לפיקח על מיפעל שאקים בכספי-הפיצויים, אמר.

תביעתו נדחתה. הוא הגיש ערעור לבית-המשפט העליון. השופט יצחק אולשן דחה את תביעתו.

דוויק, עקשן, פגוע, כועס, שלח מיכתב זועם אל אולשן. האש שאחזה במחסן בית-המשפט העליון בירושלים, והאש שאחזה במחסן בית-החור לים בלינסון כעבור שבוע, מקורן במישפט ובפסקי-הדין שניתנו על-ידי בית-המשפט המחוזי והעליון בקשר לתביעתו. שתי השריפות נעשו לרגל מלאת 10 שנים לפגיעתו. אם לא תתמלא דרישתו לחידוש מישפט, הרי שבית-הדין העליון, בית-המשפט המ"ח, בית-החולים בלינסון ורופאיו, ר עוד מוסדות ואישים אחרים הקשורים בעניין זה ימצאו את עצמם במצב של חבלה גופנית, אישית, נוסף על חבלות ברכוש ובמיתקניהם.

כמישפט, שנערך בעיקבות המיכתב, קבע הפסיכיאטר המחוזי: "קיים חשש לפסיכוזה פאראנואידית. עלול להיות מסוכן לציבור. מציע להעבירו לכארי-יעקב לשם הסתכלות. איננו מסוגל לעמוד לדיון."

יום הנקמה

אורי חמישה חודשים שחורי דוויק מבית-החולים. הוועדה הפי

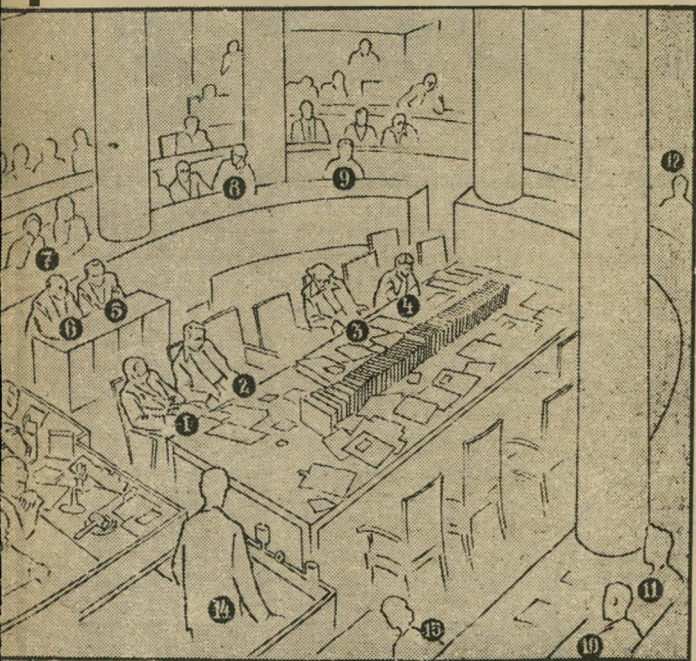

ארכיון העולם הזה

(כעת שופט בית המישפט העליון בגימלאות), דב יוסף ופינחס לבון. מאחורי דב יוסף סדרן, ולידו יושב קצרן. בשורה הראשונה של הח"כים יושבים קלמן כהנא (פועלי אגודת-ישראל) ופינחס רוזן (פרוגרסיבים). חיים כהן כיהן זמנית כשר-המישפטים, בתקופה הקצרה שבה שהו הפרוגרסיבים מחוץ לממשלה. משה שפירא נפצע בפגיעה, ומאז הוסיף השם "חיים". מלבד חיים כהן והקצרן, כל האנשים בתמונה נפטרו מאז.

יום לפני הפיגוע

צולמה תמונה זו על-ידי העולם הזה. הכנסת שכנה אז בבית פרומין, ברחוב המלך ג'ורג', במרכז ירושלים. בתמונה נראה יו"ר הישיבה, יוסף סרלון, ולידו סגן מזכיר-הכנסת, ליאור. בתחתית התמונה נראה שולחן הממשלה, כשמשביו יושבים, לפי כיוון השעון: השרים מרדכי נורוק ומשה שפירא מהממד"ל, משה שרת, לוי אשכול, בוצ'יו דנור, חיים כהן

ארכיון העולם הזה

עזב את בית-החורו בחיפזון תמוה, מיהר אל שדה-הבוטנים הסמוך לצריף. מתוך מיסתור של אכזבה מסותתת הוציא רימוני-אנגלי מסוג מילס והחביאו בכיסו. שלושה רימונים גנב ממחנה-עבודה של פועלים בנגב, ארבעה חודשים לפני כן. הוא ססע אז לשרה-בוקר, כדי להיפגש עם בן-גוריון. ראשה-הממשלה רגז על ההטרדה, אולם דוויק טען כי הוא שליחו של ישראל גלילי. רק אז הסכים בן-גוריון לשוחח עימו מעט על הקיבוצים, על ישובי-הספר, על תנאי עת-הפועלים ועל מיפלגות-הפועלים בישראל.

סיכאטרית לשיחוריים מצאה כי למרות שהוא חולה-נפש, אין הוא מסוכן לציבור.

דוויק, אז בן 26, שב לבית הוריו, צריף קטן סמוך למעברת פרדסיה. את זמנו העביר בקריאת-ספרים ובכתיבה. הוא לא עבד, לא שוחח עם איש. ובכל אותה עת התעצם בו רעיון הנקמה, או, כפי שאמר לקצין-מישטרה, אחרי זריקת הרימון: "יש לי חשבונות עם הסוכנות ועליית-הנוער. סבלתי יותר מאשר אדם אחר במחנה-ריכוז".

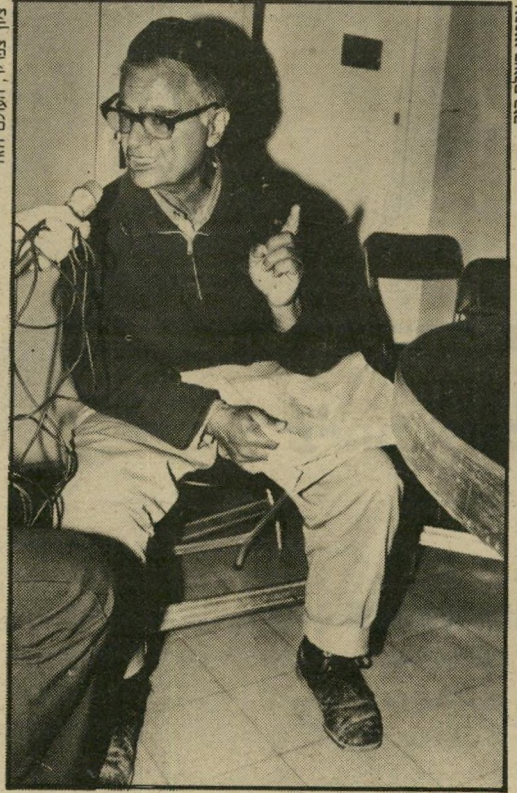
היום השלישי, ה-29 באוקטובר 1957, נבחר כיום-הנקמה. בבוקר לבש דוויק מיכנסיה-חאקי וחולצה לבנה. הוא

באותו רגע

בו התפוצץ הרימון, ישבו גיבורי העלילה במקור-מות המסומנים על-ידי דמויות סמליות בשרטוט זה. המספרים מסמנים את מקום הימצאם של (1) משה שפירא, (2) משה כרמל, (3) דויד בן-גוריון, (4) גולדה מאיר, (5) אליהו אילת, (6) מרדכי גזית, (7) בבה אידלסון, (8) יוחנן באדר, (9) אסתר רוזאל-נאור, (10) שמשון יוניצ'מן, שישב חצי שעה קודם לכן בין באדר ורוזאל-נאור, (11) שמואל מיקוניס, (12) בוצ'יון הראל, (13) היושב-ראש ישעיהו שרעבי, (14) הנואם יצחק רפאל, (15) הקצרנית רחל מלחי. לצורך בהירות השרטוט, השמיט הצייר כמה דמויות שלא נזכרו בכתבה, ביניהן כל השרים שישבו בצד הקרוב של השולחן. הרימון התפוצץ בין (1) ו(5).

משרדה-הבוטנים הלך ברגל למעברת פרדסיה. שם עלה לאוטובוס הנוסע לנתניה. לתל-אביב הגיע ברכבת. כ-10 בבוקר עלה לרכבת הנוסעת לירושלים. בשעה 1 בצהריים הגיע לכיורה. במלון קטן, חיפה, כשכונת נחלת-שיבוע, רשם בפניקס-ההרשמה כי נתיב נותן טורית, התמקח עם בעלת-המקום על המחיר ולבסוף עלה לחדרו, השתרע על המיטה ונרדם.

ה-29 באוקטובר 1957 היה יום חם, שרבי. החקלאים בנגב חששו כי השרב הכבד יקפד את יבוליהם. הרחק משם, בירושלים, נפתחה שנת-הלימודים ב"בית-הספר לרפואה, ובתל-אביב נערך סימפוזיון על ההומור, בהשתתפות אפי

צילון צמיר, העולם הזה

ארכיון העולם הזה

אצבע מונפת

דוויק מסביר את המצע שלו, שניקרו מילחמה למען היהודים המיוזרחים נגד הממסד האשכנזי העושק אותם. רגשותיו העמוקים של דוויק בתחום זה נובעים מחוויותיו האישיות מאוד בימי נעוריו.

יד על הראש

כך צולם דוויק מייד אחרי הפיגוע, בחדר-החקירה של המישטרה. חולצתו נקרעה בשעה שנתפס בידי היושבים ביצעיה-האורחים של הכנסת. נראים עליה סימני-דם מהמכות שספג מהקהל, שחשבו לערבי.